

הגוזל נפל היישר אל שולחנה, על הדפים. היא הרימה אותו על הדף ובהתה לרגע. ומה עכשיו? עיקמה ראש החוצה לחפש לאיפה להחזיר. וראתה שם את קש הקן. אבל אז גם ראתה את העורב שהפילו. הוא הסתכל בה מעץ מול החלון, פעור כפתח מערה.

קיפלה מהדף מין כיס. בטפטפת נתנה לו מים למקור, חבטה לו גם זבובים ויתושים. הניחה שימות אחרי כמה שעות. תקבור למטה בחצר. היא כבר קברה שם בולבול, גמל שלמה, שפירית, קיפוד. היו עוד. הם באו אליה פצועים ולמות. היא לא הצליחה להציל.

רוח נשבה, או העורב שוב התקרב, וגם הקן הריק, המרושל, צנח אליה פנימה כמו מטלית קרועה. קצת קש ונוצות היו בו, וגם פילטר של סיגריה. זיהתה בתדהמה קלה – הפילטר הוא שלה. הניחה את הקן בתוך כיס הנייר ואת הדרור בתוך. מה זה רוצה ממני. קראה לו זה, כמו באנגלית. היא לא ידעה אם זה זכר או נקבה.

למחרת בבוקר זה העיר אותה. דבר בו לא נשבר. ישן בלילה. התאושש. אחרי כמה ימים, כשהניחה מוזיקה על הפטפון, הוא התנער, התחיל להתעופף בבית, טיסות קצרות. פתחה את כל החלונות. הוא לא יצא מאף חלון. עף ועצר כמו מול קיר שקוף כשהרגיש אוויר קריר יותר, סב באוויר על עקבותיו, חזר הביתה, שוב ושוב. ופעם, כשראה את העורב על הענף, עף לחיקה והתחפר.

הניחה את הקן בכיס הנייר על שולחנה ובתוכם את הציפור הצעירה. ניסתה להתקדם קצת בתרגום.

ברחובות התחילה להבחין בבני מינו, דרורי הבית. שני דרורים עומדים להרף עין על צמיג אופניים. דרור עומד בעיגול מתכת של גדר, מביט לאחור. דרור נאחז בענף זקוף מעל דרור אחר. עמוד מתח גבוה וארבעה דרורים עולים מהרחוב ומתיישבים עליו בבת אחת מעל שלט האזהרה. דרור פְּרוּשׂ כנפיים על מצע פרחים כתומים, מוטל על גבו. נקב זעיר בצינור השקיה ממנו שותים דרורים. פתאום בכל מקום היא ראתה דרורים.

פעם, כשחזרה הביתה מהרואר, לשם ניגשה לשלוח פרק מתורגם להוצאת הספרים, העורב היה בתוך הבית. ישב בראש כורסת אביה הישנה. חיפשה את זה בלב הולם. זה לא היה בקן. פתאום הבינה שני דברים בבת אחת: שהעורב אכל את זה, ושאִמה תמות היום.

כשהטלפון מאחותה צילצל יצא הדרור ממחבואו מאחורי כרכי אנציקלופדיה. העורב העיף בו מבט וניתר מהכורסה אל אדן החלון והחוצה.

באותו יום מצאה קן שַחרור ריק שנפל לגינת הבית. היא לא רצתה להשאיר את זה לבד בבית שוב, לכן הניחה אותו בתוך קן השחרור ואת הקן שָמה בקופסת נעליים שקרחה בה חורים. למחרת נסעה ללוויה בהר הזיתים. הוציאה מהארון מעיל כבד ישן של אִמה שלקחה לניקוי יבש ולא החזירה לה. שאלה את הרב אם תוכל לשמוט את המעיל לבור. הרב סרב, שיסף לה את הצווארון. וכל הזמן הזה היה הקן בקופסתו בכף ידה. זה כל הזמן שרט שם ורצה לצאת.

וב"שבעה" זה נעלם. ודאי בגלל תנועת המנחמים שבאו והלכו, חשבה. אולי בחל בקן הזר. בכל זאת השאירה את הקן היפה על השולחן ובתוכו הניחה אבן כמשקולת. אחותה, כולה שחורים, אמרה לה, יש לך קן על השולחן. את מודעת לזה? את מתכננת לעשות משהו בנוגע לזה? או שאת מתכוונת פשוט להשאיר את זה ככה? ברור לך שזה שורץ כינים? גם בזה אני צריכה לטפל? איפה היעה שלך והמברשת? הלו, ורדה? את איתי?

אחרי ה"שבעה", ולמען האמת אחרי היומיים הראשונים בלבד, קמה בבוקר מוקדם. וראתה שזה חזר לקן. הזמינה מונית לתחנת האוטובוס ונעלה את הדירה ונסעה לבית ההבראה בבית ינאי.

בבית ינאי פתחה את הקופסה והניחה על אדן החלון מול הדשא. מילאה לו זירעונים ומים. הניחה גם יתושים שמחצה כשעקצו אותה מיד עם כניסתה לבית ההבראה. וזה אכל את היתושים המלאים בדם.

היא ראתה את זה עומד על אדן החלון מול החצר הפנימית ומביט נדהם בדרורים האמיתיים מסתערים על פירורי המבריאים. תיגש לראות, הציעה לו. תמצא לך חבר או חברה. תיגש, אמרה, הם יקבלו אותך.

בארוחת הצהריים הראשונה ניגש רווק עם המגש וגביע הלבן. אחר כך גם עבר ליד חדרה. פתחה לו בתמיהה. אמר לה מהדלת, יש על השולחן דרור בקן שַחרור, את מודעת לזה? הרווק היה צפר. אמר לה, על דרורים אני בכלל לא מסתכל. אני ראיתי ציפורי גן עדן, אוח שלג, אני לא מבזבז את העיניים על דרורים.

קבעו לשחות בים לקראת שקיעה. הצפר היה לבן ופחד מהשמש כמו מאש. היא לא הגיעה לפגישה. למחרת בבוקר ראתה מרחוק שהוא נשרף כולו.

חזרו שניהם לירושלים. גם הוא שמח לחזור. גם היא. לספרי המחבוא, לארן החלון הקבוע, המרגיע, לשולחן הכתיבה הגדול. הצפר התקשר אליה. נתנו לו את הטלפון בבית ההבראה. מרוע לא הגיעה לפגישה. חיכה עד ששקעה עליו השמש. אולי יזמין עצמו לירושלים. עכשיו עונת הסיסים, אמר, ייקח אותה לכותל המערבי לראות. הדרור קפץ על זרועה המחזיקה בטלפון והחל לצבוט ולנקר. היא אמרה לו שהדרור מעדיף שלא. אמר לה, מה? עוד פעם הדרור הזה? תבואי הנה לנתניה, אני אראה לך מה זה ציפורים. יש לי גם תוכי מדבר שמקלל בפולנית.

ניתקה, יצאה, עלתה על אוטובוס לכותל המערבי. היא והדרור עמדו והסתכלו בתדהמה ובראשים מתוחים כלפי מעלה במטסים המבריקים, הטו אוזן לשריקותיהם הרמות, לסחרורים הפתאומיים מעל כל המתפללים. היא אף פעם לא ראתה אותו נרגש כל כך. פחדה שיתפרק, שישתגע.

באמצע הלילה התקשר העורך שלה מהוצאת הספרים בעניין התרגום המתעכב. אמרה לו שהדרור אינו מניח לה לכתוב. חשב שדרור הוא שם פרטי של איזה מאהב, אך לא שאל מדוע היידוע. ודווקא הוא, כלשונאי, היה מקפיד על כגון דא. הדרור? שאל. היא הינהנה. הוא לא ראה את ההנהון בטלפון. את לא משאירה לי ברירה, ורדה, אני איאלץ להעביר את התרגום לאמציה, איים באדיבות. ידע שזה יהיה סדין אדום. ידע שהוא שולף את נשק יום הדין. אך היא פתאום – פתאום זה לא היה אכפת לה. אמרה לו, טוב מאוד. אמציה. שיהיה.

הפסיקה לתרגם. הדיו יבש בקסת ובעט. המגירות נותרו סגורות. גם הספרים בלתי קרואים. כלום לא עניין אותה זולת הטיולים האיטיים ברחובות של תלפיות עם הקן והדרור שלה. הלכו כל יום לאט ברחובות וראו דרורים וציפורים אחרות, והגיעו עד בית עגנון, ונעצרו שם וחזרו. אף פעם לא ראו את הסופר עצמו. עובר אורח שעצר שם אמר לה שעגנון כותב מבוקר ועד בוקר, בלי לישון, בעמידה. אמר שכתב ידו כל כך בלתי קריא שהוא עצמו אינו יודע מה כתב. אמר שזה שהוא חָלַק את פרס נובל עם מישהי אחרת, זה הרס אותו. שחצי פרס היה גרוע בעיניו מאפס כסף. אמר לה, תדעי לך שעגנון זה לא השם האמיתי שלו.

ישבה על הספסל הקבוע, עצמה עיניים. וכשפקחה ישב לצדה על הספסל בחור צעיר בכיפה ירוקה. בעברית במבטא אמריקאי שאל אותה אם היא יודעת איפה פה אפשר לקנות נרות שבת. הציפור דיברה פתאום והציעיר הבחין בה. הוא הושיט את אצבעו קדימה והציפור קפצה מתוך הקן לאצבעו. אמר לה, תראי, זה לא מפחד ממני. קירב את אצבעו אל עיניו. מן האצבע הפנה אליה הדרור את ראשו. בחיבה, ורדה הרשתה לעצמה לחשוב לרגע, ואז אזרה עוז וחשבה, אולי באהבה. ■

ברחובות התחילה להבחין בבני מינו, דרורי הבית. שני דרורים עומדים להרף עין על צמיג אופניים. דרור עומד בעיגול מתכת של גדר, מביט לאחור. נקב זעיר בצינור השקיה ממנו שותים דרורים. פתאום בכל מקום היא ראתה דרורים

דרור בורשטיין ● איור: שחר קובר

פעם, כשחזרה הביתה מהדואר, לשם ניגשה לשלוח פרק מתורגם להוצאת הספרים, העורב היה בתוך הבית. ישב בראש כורסת אביה הישנה. חיפשה את זה בלב הולם. זה לא היה בקן. פתאום הבינה שני דברים בבת אחת: שהעורב אכל את זה, ושאִמה תמות היום